

ספר
"עדות ה' נאמנה"
מחכימת פתי

בו יתבארו עדויות נאמנות וחזקות על ידי בתי
דין, רבנים, שוחטים, בודקים ומשגיחים, על
הגזירה הנודאה של אכילת נבילות וטרפות
חלב ודם

יצא לאור חודש אלול תשע"ה לפ"ק
על ידי מפעל הזוהר העולמי בת ים

**מפעל
הזוהר
העולמי**

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

לקבלת ספרי זוהר ירושלים

בני ברק רמת בית שמש
אצל הרופא קירופרקטר ד"ר
איתמר ברים: 054-8441423

מפעל הזוהר העולמי

050-4116923 / 0527651911

050-4134669 / 050-4133475

מי לה' אליו! - משה רבנו שואל ומבקש למי יש את הזכות לקרב את עם ישראל לאבינו שבשמים? כל המשתתף בהדפסת ספרים הקדושים ספרי הערב רב והמסתעף 5 חלקים, תורת הזוהר י"ח חלקים דהיינו כל הזוהר הקדוש בלשון הקודש באותיות גדולות, בהפצתם ברבים לאלף בתי מדרשיות ויותר, להצלת עם ישראל, יזכו לכל הברכות והבטחות שכתב הרשב"י בזוה"ק בפרשת תרומה (דף קכ"ח). האם יש מחשב שיוכל לחשבן את הזכות הגדולה שיכולים לזכות בכסף קטן? התורם משלם ישר לדפוס!!!

לפרטים: 0527-651911

על ידי עיון עמוק בסודות התורה יכולים לפקוד עקרות

(ספר המדות אות סוד, למוהר"ן זי"ע)

ולרפאות חולאת חזק.

עדות ה' נאמנה

חובה עלינו לעורר רחמי שמיים בהשתדלות לעורר ולבטל את רוע הגזירה כנהוג בבית ישראל מדור דור כמבואר ברמב"ם זי"ע הלכות תענית. חובה עלינו שלא לשקוט ולעמוד על המשמר ולהודיע בשער בת רבים על הפרצה הנוראה בשחיטות בימינו. אנו משוכנעים שאילו היו נלכדים יחד להתנגד כנגד הגזירה הזו הייתה בטילה ומבוטלת. וכל זה נמצא לנכון ולחובה להודיע לכבוד תורתכם ובשעה זו אנו מבקשים מכל אחד מישראל לעורר כל הציבור והעסקנים לתפלות ולהשתדלות ולהשליך מבתנו את האיסורים והחששות הנ"ל.

קונטרס הזה נתפרסם בחוצות ע"י החרדים לדבר ה' הנאמנים לה' ולתורתו בקיץ תשע"ה ובו נלקטו עיקרי המכתבים הנחוצים לערעור הבשר הטרף, וכל ישר הולך אשר יעיין בקונטרס הזה, בטח יזיר עצמו ויפריש את עצמו לגמרי מאכילת בשר בהמה, כי ע"י הקונטרס יתגלה לו במקצת השערוריה הנוראה שמתרחש בענין הבשר.

וזאת למודע! שאחרי זמן כתיבת הקונטרס הזה כבר נתגלו עוד הרבה דברים נוראים בפרשת הבדיצ"ם - ורק מקונטרס הזה יבואר לו ביותר גודל הכאב שנתגלה כבר גם בהתחלת הפרשה וד"ל.

החותמים מתוך חרדה וכאב על עם ישראל על המאכילים במזיד נבילות וטריפות חלב ודם.

**המעוררים
הוצאה שלישית**

פתחא זעירא

ולאפרושי מאיסורא כגון שרואה לאדם עובר על עבירה מפני שאינו יודע או מפני רשעו מותר להפרישו ולומר לו שהוא אסור אפילו בפני רבו שבכל מקום שיש חילול ה' אין חולקין כבוד לרב. (טור ושו"ע יו"ד סי' רמב)

ועיין ברמב"ם הל' תשובה ובשע"ת לרבינו יונה ובשו"ע חו"מ סי' ח' ועוד: בדינם של אנסים המטילים אימה על הצבור ונותנים חתתם בארץ החיים.

ואין כבוד התורה אלא לעשות על פי חוקי' ומשפטים. (רמב"ם הל' סנהדרין פ"ד).

מגשים אנו בזה בעזה"י לפני הצבור דברים המצודקים, מכתבים מבתי דין בנים שוחטים ועדויות שעל התורה צריכים לפרסם מסמכים אלו לאפרושי מאיסורא.

אחרי זמן זמנים טובא, אשר רבו הערעורים בדבר מאכילי נבילות וטריפות, ואין מתקן, ועומדים רבני הערב רב ומחרפים ומסלפים ומזייפים ומכחישים פסק התורה הקדושה לא תאכלו כל נבילה, כל חלם וכל דם לא תאכלו. למען מנוע עם ישראל לקיים דברי התורה הקדושה וסרים עוד להתורה הקדושה שלא להיכשל בחטאים החמורים האלה רח"ל.

ושדעת לנבון נקל, שזה הי' אחרי התאמצות והשתדלות זמן רב בדרכי השפעה ודברי נועם בצנעא ואחרי השתדלויות מרבנים וצדדים שונים ונתברר שאין תקוה להביא הענין לתיקון הראוי ע"י אלו אשר עליהם האחריות ובידם לתקן בזה.

ונשאר החוב ע"פ תוה"ק להוציא ההוראה שלא לאכול הבשר עד שיתוקן הכל.

חושבים אנו שזה צריך להספיק לישרים בלבותם ההולכים בדרכי התורה, להבין יסוד כל הענין לאשורו.

אולם מחמת גודל ההשחתה שמלאה הארץ, שתוכחת צדיקים והוראת חכמים נרמסת באופן כה שפל בראש כל חוצות וכבוד חכמים דורסים עד עפר, לשבור כח עמוד הדור בהשבת רבים מעון וגדירת גדר ועמידה בפרץ.

וכשנפן כה וכה לראות אם יש מלומדי תורה ורבני-ה שיכאבו את עלבון התורה ואת בזיון חכמי-ה, לקיים מצות לא תגורו, בושה תכסה פנינו.

לכן ראינו לצרף לזה מכתבים ומסמכים מגדולי הרבנים האמיתיים, שלא חת מפני כל להסיר חרפת השתיקה מעל הכלל, וזה חלק א' - חלק קטן מהמציאות וממה שיש לעורר, ובקרב בע"ה יצא חלק ב'.

כן סיפחנו מסמכים, הנוגע לבירור הענין, ודיו להביננו מעט מצב הדברים על אף כל הכסויים, ודי בזה לעת עתה.

- א -

וזאת למודעי: אשר המכוון בדברי בקורתנו הוא נגד הקבוצה של יחידים שתפשו את הנהגה הצבורית והנהלת מוסדות התורה והחסד והצליחו להתמצא ב"טובות הנאה" שונות וכאילו רק טובת הצבור הם דורשים, ובזה מטילים מרותם על הכל.

ובנוסף על כך הנם מטילים חתתם ב'טעראר', אף על רבנים, אשר על ידי זה לא רק שיראים ופוחדים להוכיח בשער, וכל שכן לנקוט עמדה ודעה עצמית נקי', אלא גם שבעל-כרחם נסחבים לתוך מערבולת דרכם ורצונם הנלוזה.

כולם יודעים ומודים, רואים ומבינים שהשחיטה הזאת הינה נבילות וטריפות חלב ודם.

עד מתי תאכילו את ישראל נבילות וטריפות? !!!!

אם יש ללמד זכות על זה? הרי יש לזה רק השערה אחת! הרי שיש להם טובות הנאה גדולה מאוד להם ולבניהם ולחתניהם, שזה מאפיל על דעתם הישר, ומפני זה צועקים יאכלו ענווים וישבעו ומצפצפים על גדולי ישראל הרבנים הצדקים הצועקים ברחמים ובתחנונים שלא להאכיל לעם ישראל נבילות וטריפות.

תודה לא-ל, שלא אלמן ישראל, ועוד נמצאים רבנים צדיקים שאינם משוחדים בדעתם ומוחים נגד חילול שם שמיים שלא להכשל באכילת איסורים שעוברים על חמשה הלכות שחיטה שהם הלכה למשה מסיני.

איך ניתן לסמוך על רב - שהוא מכשיל הרבים בנבילות וטריפות במזיד! - עבור מיליוני שקלים.

האם זה נקרא רב?!

- ב -

אחינו בני ישראל - צריכים לדעת אחת ולתמיד להכיר האמת - שהמכשירים הם שותפיו של עמלק!

מה החילק בין עמלק לרבנים המכשירים?

עמלק נותן רק ספיקי טריפות לישראל (עיין מס' קידושין ד' פ"ב)

הרבנים המכשירים מאכילים לעם ישראל נבילות וטריפות ממש! ואינם יראים ומפחדים מאיש יהודי, ולא מהקב"ה.

ומצפצפים על כל הצדיקים המראים להם את האמת בפנים.

סוף דבר: אחר שיבינו (רבנים מנהיגי קהילות ועסקנים) יומם ולילה [להקהל ולעמוד על נפשם] באנו למסקנה :

1. שכל איש אשר רגליו עמדו על הר סיני, ואשר בוער בקרבו ניצוץ של יראת שמיים, יפריש עצמו ובני ביתו מאכילת הבשר הטרף הזה. אשר, כל כשרותו אינו רק סילוף וזיוף, וסמיית עיניים, כאשר הרבנים הצדיקים מודים וצועקים על אי כשרותה.

2. אין לנו ברירה אחרת - אך ורק להפרד מהבדצי"ם המאכילים נבילות וטריפות, ולהקים ולעשות שחיטה עצמאית קטנה, מרבנים ובעלי בתים החרדים לדבר ה' ולתורתו - זאת תהיה תחילת ההצלה, ועוד יביא ויעשה פירות ופרי פירות ויחיש הגואל צדק בב"א.

ועד העסקנים החרדים לדבר ה'

דעת תורה אסור לאכול בשר!!!

"וְאִנְשֵׁי קִדְשׁ תִּהְיוּ לִי וּבֶשֶׂר בְּשָׂרָה מִרְפָּה לֹא תֹאכְלוּ לִבְלֶב
תִּשְׁלֹכֶנּוּ אֹתוֹ" (שמות כב, ז)
"לֹא תֹאכְלוּ בָל-נִבְלָה" (דברים יד, כא)
"כֹּל חֵלֶב וְכָל דָּם לֹא תֹאכְלוּ" (ויקרא ג' ט)
"כִּי כָל אֹכֵל חֵלֶב מִן הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר יִקְרִיב מִמֶּנָּה אִשָּׁה לַיהוָה
וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הָאֹכֶלֶת מֵעַמּוּיָהּ" (שם ז כט)

הננו להודיע לכל יהודי שיש בעיה גדולה באכילת הבשר, הן בשר עוף והן בשר בהמה, בשחיתות הגדולות, מה שמצוי בשוק בימינו. כי השחיטה לא טובה, מתירים פגימות גדולות, מחקו את החמישה הלכות שחיטה מהמפה וכו'.

ובאכילת בשר בהמה יש עוד בעיה חמורה של אכילת חלב ודם שהוא איסור כרת!!! כי לא יודעים הלכות ולא מנקרים בכלל, ומכילים במזיד חלב ודם וכו'. [יש על הכל מסמכים והקלטות מהרבה גדולי ישראל - חלק מהם מפחדים לדבר שלא יקבלו כדור בראש - אבל זכינו להקליט אותם].

אשר על כן אנחנו מודיעים לכל יהודי ויהודי אשר יראת ה' ה' נוגע ללב, ועוד לא מפותם כל כך באכילת נבילות וטריפות חלב ודם, [ישנם כאלו שהשם יתברך זיכה אותם בעניות גדולה שלא היה להם כסף להאכיל את ילדיהם בנבילות וטריפות - או ששמעו רק מאחד שיש בעיה ותיכף הפסיקו לאכול], שיפסיקו לאכול את כל הבשר שמצוי בשוק בימינו - ולא יתנו לבני ביתם וכו', ויאכל רק בשר עוף משחיטה קטנה וכשרה ומוסמכת, ובשר בהמה אי אפשר לאכול עד בנין בית המקדש בב"א. (ספר עדות נאמנה 133 גדולי ישראל לפני 90 שנה, שאוסרים את כל השחיתות של היום עד ביאת המשיח, [ראה בפנים] ספר בשבילי השחיטה להגה"צ שמחה בונם ליברמאן שמביא 67 גדולי ישראל שאוסרים הבשר בהמה, ספר דעת תורה "השמר לך פענ" חלקים א-ג מספר אבן מקיר תזעק, על הפרצה הגדול שכופים על השוחטים

שצריכים לעבור על חמשה הלכות שחיטה, ספר קול השחיטה, אכילת בשר הלכה למעשה, שחיטת ואכילת בשר ב' חלקים, תשובה לרבנים מכ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א.

הגאון הרידב"ז זיע"א, והגאון כ"ק האדמו"ר מקאשוי זיע"א, וכ"ק האדמו"ר מקלויזנבורג בדרשה בבכיות גדולות, ובמכתב מבית דינו בארצות הברית, י"ג תשרי תשמ"ג.

"אחי, אם יאמר לך אדם שהבד"ץ זה כשר. תענה לו שכש"ר זה ר"ת כ'ולו ש"ק ר'מאות, את הכשר הזה מותר לאכול???"

כדאי מאד להינזר מאכילת בשר בהמה בכלל (כי יש בעיה ניקור החלב וסירכות וכ'), ולאכול רק עוף משחיטה קטנה וכשרה, שידוע שמטריפים כשיש להם פגמות.

וכתב בפלא יועץ (ערך בשר), וזה לשונו: ובלאו הכי יותר טוב אם הוא באפשר לו לאכול לעולם בשר עוף, כי הוא נצול ממכשולות הרבה.

(ובערך טרף כתב), "והנה בקושי יוכל להמצא בהמה, שתהא נקיה מכל דבר רע ושתהא כשרה אליבא דכולי עלמא, ומי יוכל לעמוד על המשמר על זה, לכן הנאני מנהג חסידים ואנשי מעשה, שראיתי שלא היו אוכלים כי אם בשר עוף.."

אכילת הבשר היא סכנה עצומה

(ובערך שוחט כתב): ולפי גודל הזהירות שצריך ומעוט הישוב וההכנה שיש באיזה ערים, אמינא דאכילת הבשר היא סכנה עצומה, והיא רעה גדולה אם נכשל באכילת אסור, שמתגדל הגוף באיסור ונעשה גופו חתיכה דאסורא, ואיך יוכל להשיג ארחות חיים, סורו טמא קראו למו.

ואשרי מי שיוכל לעמד ולהזהר שלא לאכול בשר כלל, או לפחות שלא לאכול כי אם בשר עוף

אשרי מי שיוכל לעמוד ולהזהר שלא לאכול בשר כלל, או לפחות שלא לאכול כי אם בשר עוף, שיוכל להזהר לשחטו בישוב הדעת, מה טוב חלקו ומה נעים גורלו, ובפרט בדור יתום זה שרכו השוחטים בכפרים אשר אין יראת השם נגד פניהם ולא דעת ולא תבונה בהם לידע הדינים על ברין, ואינם יודעים לגע בספרים, רק מעט שלמדו קצת דינים בעל פה, והקולר תלוי בצואר השוחטים והמורים שנותנים כתב סמיכה בידם בלי בדיקה יפה יפה אם הם בקיאים, ואם קדמה להם יראת חטא. טוב לגבר עובר ארח אשר ירא את

השם, אם אינו יכול לבדוק את השוחט ולא קים לה בגוה, ימשך ידו ולא יאכל משחיטתו, כי רבה המכשלה בשוחטים כאלו, וכבר צוחו עלה קמאי ובתראי,

ואין תקנה עד שיתקן עולם במלכות שד"י!!! - עכ"ל.

מהנ"ל אנו רואין עד היכן כחה של הסט"א לרכוב דוקא על העוסקים במלאכה זו ולסמות העינים שמחוץ יתראה הכל בכי טוב ורק בחדרים אימה חשיכה גדולה נופלת על עין החודרת ורואה מה נעשית.

וכאשר נדייק היטב נראה כי המכשלה הזאת גם בימי חז"ל לא נבצר לדוגמא: בירושלמי תרומות (פ"ח ה"ג) מעשה בטבח אחד בציפורין שהי' מאכיל לישראל נבילות וטריפות פע"א שתה יין בער"ש ונפל מן הגג ומת והיו כלבים מלקקין דמו, שאלו לר' חנינא כדת מה לעשות, והשיב להון כתיב "ובשר בשדה טריפה לא תאכלו לכלב תשליכון אותו", וזה הי' גוזל את הכלבים ומאכיל לישראל וע"כ לא תבריחו הכלבים דמשלהן אוכלין, ע"כ. ועי' בהג' אשרי פ' גה"נ (סי' ט"ז) שפסק (עפ"י הירושלמי) דהמוכר טריפות בחזקת כשר ומת קודם שעשה תשובה שאסור להתעסק בקבורתו ואפי' כלבים לוקקין דמו ואוכלין בשרו אסור להבריחם מעליו, ע"כ.

וע"ע בקידושין פרק בתרא במשנה "כשר שבטבחים שותפו של עמלק" ופירש"י ספיקי טריפות באות לידו וחש על ממונו ומאכילין, ע"כ. רואין אנן מזה עד היכן העריכו חז"ל מכשולות הבאים על ידי הטבחים עד שלא נמנעו לכנותם בביטוי היותר חריפה שמצינו באיזה מקום שותפו של עמלק, הדברים מסמרינן שערות ראש פוק חזי עד היכן הדברים מגיעין! הלא מספק טריפות לבד אנו חוששין ואעפ"כ לא חששו חז"ל לגנותן בלשון מדקרות חרב. ולא נח דעת רבותינו ז"ל עד שכתבו "כשר שבטבחים" להורות לדורות הבאים לבל יבטח שום אדם לומר שלום עלי נפשי מאחר שהעמדתי טבח כשרו ישר בודאי לא יצא מכשול מתחת ידו, וחזקה לחבר שלא יוציא מתחת ידו דבר שאינו מתוקן, ובפרט אם הטבח ת"ח שבו נאמר ניחא לי לחבר ליעביד איסורא זוטא ולא יעשה ע"ה איסורא רבה.

דע כי לא מחשבות אדם מחשבות חכז"ל אשר כל דבריהם ברוח הקודש נאמרו ולא זו שכינה מבית מדרשם, וכל מה שנשנה במשנה או בגמרא קדוש בכל מיני קדושות, ולא רפרף אדם מעולם עליהם, רק המינים והאפיקורסים שיצאו מדת ישראל, פוק חזי כמה טרחו הגאונים וראשונים ליישב חיסור או יתר תיבה ובנו עליה תילי תילין של הלכות, וגם כשאמרו האי מימרא של "כשר שבטבחים" וכו' מלין מפי עילאה ימלל מתוך גרונו, ושליחי דרחמנא ניהו,

ואם אנו אנשים אבל הראשונים כמלאכים ושרפים, וכל דבריהם גחלי אש ואל ישיאך יצרך לומר כי חז"ל כווננו לטבחים מוכרי וסוחרי הבשר, ואין בכללו השוחט, פוק חזי מ"ש ברא"ש חולין (דף ח"י), בהוכחה מש"ס שם, וכ"כ במ"מ ה' שחיטה פ"א (ה' כ"ו) שסתם טבח שבזמן הש"ס הי' גם השו"ב, ע"ש.

ואחר הקדמה זו תדעו עם לבבכם כי לא כאשר יצייר האדם קושטא הוא, ואפילו יהי' ברור לו בכל מיני הוכחות שבעולם אשר כל רוחות שבעולם לא יזיזו אותו כי טבח זה אפשר לסמוך עליו מבלי לחקור ולדרוש אחר מעשיהו, כולן בטלין ומבוטלין לעומת עדותן של חז"ל שאמרו בטוחות כי הכשר שבטבחים שותפו של עמלק, וזה ידע כל בר דעת כי בעוה"ר לא אכשור דרא והיותר כשר שבטבחים בזה"ז ודאי לא יגיע לקרסולי הבינוני בימים ההם כ"ש להיות כשר.

וע"כ כל הרוצה ללכת בנתיב תורה"ק ובשבילי הוראותיה ודרכיה הנעימים צריך לבטל דעתו ומחשבתו נגד דחז"ל ולהתלבש באימה וחרדה ורתת וזיעה טרם יקרב להכניס לביתו בשר מן הבא בידו, ופוק חזי מ"ש השל"ה (שער האותיות או' ק') שראה פרושים שלא אכלו בשר רק ממה ששחטו הם, ומתמה שם האי צדיקאי מנין התחילה לפרוץ לאכול מכל שוחט מבלי לידע ידיעה ברורה כחו דהיתירא.

וגם בענין עונש מאכיל איסור מצינו לחז"ל שהחמירו באופן יוצא מן הכלל במאכלות אסורות שלא מצינו דוגמתו בע"א, בחולין (דף צ"ג ע"ב) טבח שמצאו חלב אחריו בכשעורה מעבירין אותו, ואם מצאו אחריו כזית מלקין אותו. (וראה באריכות בספר החדש נדחי ישראל להחפץ חיים זי"ע על כשרות הבשר).

בספר הקדוש שבט מוסר פרק לו:

בו יבואר עד כמה כוחות הטומאה והחיצונים משתדלים בכל כוחם שהשוחט יאכיל טריפות לישראל, ולהכשיל את ישראל באכילת נבילות וטריפות.

גם יבואר בו גודל האיסור לאכול בשר אפילו למי שקרא ושנה, זולת לצדיק גמור, וגם כן עם שמירה מעולה. טעם שבעל תשובה לא יאכל בשר כי אם בשבת.

לא הותר לאכול בשר רק לצדיק וצלם אלקים על פניו

כלל העולה, שלא הותר בשר רק למי שהוא צדיק דצלם אלקים על פניו. ושר העוף והבהמה מתיירא ממנו. ולכן אחר שחטאו ישראל בארץ וגלו, כל החיות מתגרות בהם עד שנסתלקו מדמות עליון, שעל אותו הדמות אמר

הקדוש ברוך הוא (בראשית ט') ומוראכם וחתכם יהי', ושבו כבהמות נדמו, באו רז"ל שהם צדיקים גמורים, והרמיזו בדבריהם שאין לאכול בשר, והוא אומרם (פסחים מ"ט) עם הארץ אסור לאכול בשר. ואף על פי שאמרו רז"ל (ברכות מ"ז) מי שקרא ושנה ולא שימש תלמידי חכמים, הרי הוא עם הארץ, אפילו הכי גבי אכילת בשר, אפילו למד ספרא וספרי וכולהו תלמודא, עם הארץ הוא לגבי אדם הראשון, ועל שנחלש צלו ונמשל כבהמה, נאסר לו. אוי לכם עמי הארצות, וגם לומדי המצות בלא עיקר ידיעתם ומקילין בהם, ואינכם נלאים לחזור ולהחמיר אפילו כחוט השערה, ע"ש יותר באורך.

משה נצטווה על פה בכל דיני שחיטה, כמו שכתוב ושחטתם בזה ואכלתם

וגם אמר (דברים י"ב) וזבחת מבקרך ומצאנך כאשר צויתך, ונתעוררו חז"ל לומר שנצטוו משה על פה בכל דיני שחיטה, ועל כן אמר שאול (ש"א י"ד) ושחטתם בזה ואכלתם ונראה שציוס על פה.

השוחט האכזרי אינו מביט בכפיית הבהמה, אבל הוא מביט בנשים ראו שאני הרב הגדול, שקול אני כסמא"ל, הלוקח נפשות

ועתה בני, שמע מה עושים בני השחיטה: לוקחים הסכין ביד רמה, ועומדים על הבהמה בקומה זקופה, והבהמה מוטה וכוכה ומוסרת עצמה, כי אין כח בידה ואותו אכזרי אינו מביט בכפיית הבהמה, אבל הוא מביט בנשים ובהדיוטים, ראו שאני הרב הגדול, שקול אני כסמא"ל, הלוקח נפשות, ואחר כך רואה המנות הנתונות לו ושמה בהם, ואשתו מקבלתם בסבר פנים יפות ומתהירת בשכנות, ראו מעלתנו ומעלת הרב הגדול סמא"ל. כה יחיו וכה יאריכו ימים, אם לא תביאם מעלתם להשחט גם הם כמותם. כי הבט וראה כמה הוא גדול רבינו הקדוש, ועל שלא חס באותו עגל ואמר לו לכך נוצרת נתיסר ביסורין קשים, ותורתו לא הגינה עליו (ב"מ פ"ה), עד כאן לשונו לעניננו ע"ש באורך נפלאות השם.

צריך השוחט להיות צדיק גמור, שלא יפגום צלם אלוקים, דאם לא נמצא שוחט בהמה לבהמה, ואם הוא בלתי טהור, אז אותה שחיטה נקרא מיתה משונה

העולה מזה שצריך השוחט להיות צדיק גמור, שלא יפגום צלם אלוקים, דאם לא כן נדמה כבהמה, ונמצא שוחט בהמה לבהמה. ונראה שעל זה מתרעם

הנביא ישעיה בפסוק (ישעי' ס"ו) שוחט השור מכה איש, דכיון שהיו בלתי הגונים, נמצא דכל שהיה שוחט השור כאלו מכה איש ממש, משום דאין הפרש ממנו לשור, כיון שאין בשוחט נשמה טהורה, כי מותר אדם מהבהמה אין לבד הנשמה הטהורה וכו', ובלתי נשמה טהורה האדם והבהמה שוין, ולמה ישחט זה לזה, שנמצא ששוחט איש כמוהו בלתי נשמה טהורה. וכיון דכשהשוחט בלתי טהור הוא, אז אותה שחיטה נקרא לבהמה מיתה משונה, מה שאין כן בהיותו צדיק והגון, שנקראת תיקון כי על ידי השחיטה בהכשר על ידי צדיק מתתקנת ועולה למדרגת בעל חי מדבר. ובפרט אם יש מגלגול בה איזה נפש שחטא. דזהו כוונת פסוק (ויקרא א') אדם כי יקריב מכם קרבן לה', כלומר אדם כי יקריב אותה בהמה שמקריב נעשה מכם, על ידי שמקריבם קרבן לה' שעולה למדרגת אדם.

או הכוונה, אומר הקדוש ברוך הוא טעם אומרו: אדם כי יקריב, כלומר, שצויתי על ענין הקרבן, משום שיש מגולגלים מכם בבהמה ובעוף, לכן אמרתי לקרבו, שעל ידי שחיטה בהכשר וכוונה מהכהן השוחט לה' מתקרב, וזהו קרבן לה', ומטעם זה אמרתי: מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם.

ובהפך זה מתרעם הנביא ישעיה (בסימן כ"ב) בפסוק: והנה ששון ושמחה הרוג בקר ושחוט צאן אכול בשר ושתות יין, אכול ושתו כי מחר נמות. ונגלה באזני ה' צבאות, אם יכופר העון הזה לכם עד תמיתון. מתרעם על הרשעים, שבששון ובשמחת לבם בעבירות היו שוחטים בשר ושותים יין להרבות תאות המשגל. וכיון שכן היו הורגים הבקר הריגה ממש, ושוהטים הצאן שחיטה דרך נקימה, כרשע זה השוחט את חבירו דרך נקימה. ולמזו על זה, נקט לשון הריגה גבי בקר, כמו שאמר: הרוג בקר, כדי שתבין דשחיטה גבי צאן אינו בהכשר, כי אם שחיטת נקימה בסכין פגום, ועושים כן באומרם: אכול ושתו כי מחר נמות, וכיון שאנו מעותדים למות, למה נחוש על מיתת הבהמה. ונגלה באזני ה' צבאות, אם יכופר העון הזה להם, ששחטו הבהמה דרך הריגה, ולא רחמו לתקנה עד ימותון הם במיתה זו, שיתגלגלו בבהמה ותהיה נהרגת, כדי שירגיש בצער שעשה, ואחר כך יכנס בבהמה אחרת ויתכפר בהכשר שחיטה.

בעונותינו הרבים, בדור הזה יש הרבה מעמי הארצות שנותנין להם קבלה, אף על פי שהשוחטים עמי הארצים גמורים וקלי הדעת, שאין בהם יראת שמים כלל

והנה החומרות מצד הדין הם אלו: ראשית הוא דבר גדול מאד מחמת בדיקת הסכין של שחיטה. אף על גב שרבותינו ז"ל אמרו (חולין ג'): רוב מצוין אצל

שחיטה מומחין הן – יש מקומות שיש רבים מן העם נמצאין אצל שחיטה בלתי מומחין. ועוד ראינו במקצת מקומות כי רבים מהמומחים רחקו לבם מיראת חטא, ואשר אינו ירא לבו לא יבין לדקדק בבדיקת הסכין, כי צריך לכונן לבו במאד בבדיקתו. הלא תראה כי יבדוק האדם פעמים ושלש ולא ירגיש בפגימה דקה, ואחר כך ימצאנו, כי הכין לבו באחרונה. ובבחינת חוש המשוש כפי כוונת הלב. (הג"ה. ועתה בעונותינו הרבים, בדור הזה יש ויש הרבה מעמי הארצות שנותנין להם קבלה, אף על פי שהם עמי הארציים גמורים וקלי הדעת, שאין בהם יראת שמים כלל, ויש שאין להם כלל נדן לסכין שלהם, אלא מניחים כך אפילו שלא במקום מוצנע. והסכין צריך להיות חד וחלק, וזה על פי הרוב אינו חלק, אלא מגעתו כמגע ראש השכולת נשאינו חלק כל כך, עיין רש"י חולין (יז עמוד ב')). ויש מדברים בשעת הבדיקה – בודאי בשעה שהם מדברים אין להם כוונה על הבדיקה, אלא מעבירין באצבע בהולכה והבאה במהירות בלי כוונה.

מי ששוחט בסכין פגומה שמיתתו יהיה במגיפה, כי "פגימה" הם אותיות "מגיפה"

ויש שוחטים ובודקים שהמה קלי הדעת ופושעים. וידוע שכל מי ששוחט בסכין פגומה שמיתתו יהיה במגיפה, כי "פגימה" הם אותיות "מגיפה" ואם אין מת עתה במגפה מתגלגל נשמתו שימות במגפה. וגם נשמתו יתגלגל בכלב, כי כל המאכיל נבלות וטרפות לישראל הוא גוזל ממה ששייך לכלבים, ועליו נאמר (שמות כ"ב) לכלב תשליכון אותו. על כן מי שנגע יראת אלוקים בלבו אל יסמוך על השחיטה של אלו השוחטים.

מי שיש לו יראת שמים לבלתי שמוע אל המנהג הרע הזה שלא תאכלו בשר הנכשר מכח מיעוץ שהיתה טריפה הסירכא מצד הדין

עוד שנית בענין משמוש בסירכות למעך בה שנוהגים העולם ונתפשט הנגע בהרבה מדינות וקהילות וממעבים אפילו בנסרך שלא כסדרן שהוא טריפות הנזכר בתלמוד. ובארץ ישראל ובכל תפוצות ישראל היושבים במלכות ישמעאל כלם מטריפין ואינם ממעכין כלל הסירכות. ועל כן מי שיש לו יראת שמים לבלתי שמוע אל המנהג הרע הזה שלא תאכלו בשר הנכשר מכח מיעוץ שהיתה טריפה הסירכא מצד הדין. ולא תקנו בשר מהטבח עד שתדרשו אחר זה. (הגה"ה. כתב רמ"א בש"ע יו"ד סי' ל"ט סעיף י"ז וזה לשונו:

כבר נהגו בכל מדינות אלו למעך, ומכל מקום צריך להיות הבדוק ירא אלוקים שיודע לזהר למעך בנחת שלא ינתק בכח עד כאן לשונו.

וכתב הט"ז על זה, וראוי להזהיר השוחטים והבודקים שלא ימעכו כל כך בחזקה, אלא לגלגל בין האצבעות, וקצת בדרך המיעוך. וראיתי עוד לקצת בודקים אינן נזהרים למעך בנחת, כי סומכים על נפחת הריאה, והם מאכילים טריפות, דודאי בכל סירכא גמורה אין נפוח עד כאן לשונו.

הרבה בודקים סומכים להתיר גם בספק איסור, כיון שאינו מבצבץ, ואם היה מנפח כראוי היה מבצבץ, הם מאכילים טריפות לישראל

וכתב עוד בטורי זהב וזה לשונו: דמה שאנו נוהגים לבדוק בנפיתה ושמים רוק או מים על מקום הסירכא, וסומכין על זה להכשיר, היינו על ידי נפיתה, לפי שכבר עברה הסירכא על ידי משמוש, כמו שכתב בסעיף י"ג, ממילא לא היתה כאן סירכא כלל, בזה אנו מצריכין בדיקה לחומרא, דאם מבצבץ תהיה טריפה ואם לא תבצבץ כשר מצד הדין, כיון שאין כאן סירכא. ודלא כהרבה בודקים סומכים להתיר גם בספק איסור, כיון שאינו מבצבץ, ושמא אם היה מנפח כראוי היה מבצבץ, והם מאכילים טריפות לישראל, דאם כן למה לן למעוך והמשמוש בסירכא יחתוך אותה בסכין ויראה אחר הבצבוצ, אלא ודאי דלא מהני להקל, דהבדיקה שלנו אינו אלא לחומרא. וזה מבואר וברור עד כאן לשונו.

אותם שנוהגין למעך בכח ולסמוך על הבדיקה, בודאי מאכילים טריפות לישראל

על כן ראוי ונכון להודיע זה הדין על ברור לכל השוחטים ובודקים, להסביר להם ולהבינם היטב, דמה שאנו נוהגים למעך ולמשמש, דאנו אומרים דמה שהלך על ידי מיעוך ומשמוש בנחת לא הוי סירכא אלא רירין בעלמא. אבל אם היינו יודעים בודאי דהוי סירכא, לא מהני משמוש, כי אין סירכא בלא נקב. וקרום שעלה מחמת מכה בריאה לא הוי קרום. ואף על גב שהלך הסירכא על ידי משמוש ואינו מבצבץ, מכל מקום טריפה, אלא שאנו אומרים שלא היה סירכא מעולם אלא רירין, ומכל מקום צריך בדיקה לחומרא כדלעיל.

על כן אותם שנוהגין למעך בכח ולסמוך על הבדיקה, בודאי העושים כן מאכילים טריפות לישראל.

כל שוחט יזהר מאד, אם שוחט או בפני הבית ברחוב העיר או בבית שיש תינוקות שמטפים. שיזהר לראות מקודם שלא יהא שם צואה או טינוף. ואם יש שם צואה ילך אל תוך הבית מקום נקי ויברך הברכה ואחר כך ישחוט בחוץ. וצריך ליזהר בזה עד מאוד. עד כאן לשונו בעל ספר של"ה ז"ל.

כיון שעל הרוב מתגלגלים בהן נפשות, לכן בעת ששוחט ידאג ויצטער על הצער שמרגיש הנפש המגולגלת

כלל העולה: צריך השוחט להיות תם וישר ירא אלוקים וסר מרע ורחמן מאד. וכששוחט איזה בהמה חיה ועוף יאמר בתחלת השחיטה התפלה של מעלה. וכיון שעל הרוב מתגלגלים בהן נפשות לכן בעת ששוחט ידאג ויצטער על הצער שמרגיש הנפש המגולגלת אם יש שם. ויראה בעצמו כאלו מה שעושה לשחוט הבהמה הוא לתועלתה להושיעה מצערה שיושבת בגוף בהמה, ואף על פי שמצערה עם השחיטה כוונתו לטוב לה, כרופא הזה שמצער לחולה בהקזות והרקות וכוונתו לרפאו מחוליו. ובהיות השוחט ירא אלוקים לבו יטהר, לכן כל זה ולתקן הנפש המגולגלת שם.

ויתפלל להקדוש ברוך הוא: יהי רצון שיאכל בשר זה בדבר מצוה ובברכה כדי שישתלם תיקון הנפש אם נתגלגל בתוכה. וכן תראה כי ביעקב אבינו עליו השלום כששלח מנחה לעשו שהיה עובד עבודת גלולים, חשש על הבהמות שהיה מגולגל בהם איזה נפשות לשלחם לו פן יקריבם לעבודת גלולים, ונמצאים נאבדים. מה עשה: וילן שם בלילה ההוא ויקח מן הבא בידו עזים מאתים וגו', הניח הבחירה ביד הבהמות שהבאות בידו מאליהם שלח לעשו, וזהו מן הבא בידו. משום דכל בהמה שיש בקרבה איזה נפש מגולגלת, אם רוצים לשלחה לדבר הרשות מפצרת שלא לילך, כי הנפש המגולגלת בקרבה מכריחה שלא תלך. ולכן יעקב אבינו עליו השלום לא הפציר ליקח בהמה בעל כרחו לשלוח, משום חשש זה, אלא ויקח מן הבא בידו מאליו עזים מאתים ותישים עשרים וגו'. ופירוש הכתוב הטעם: משום שהיה מנחה לעשו שהיה עובד עבודת גלולים, (ובחיבור על הפרשיות אשר לי הארכתי בזה).

כמה מהרעה גורם השוחט שאין יראת אלוקים נגד עיניו, ופוגם בחמשה דברים שהיה חלדה דרסה הגרמה עיקור, כל צרות ישראל באים על ידו, חס ושלום

הבט וראה, כמה מהרעה גורם השוחט שאין יראת אלוקים נגד עיניו, ופוגם באחד מחמשה דברים. שהיה חלדה דרסה הגרמה עיקור. כתב בספר הקנה:

שהי"ה, עולה סמא"ל

שהי"ה במספר קטן עולה סמא"ל והכוונה, הפוגם בשהיה גורם התגברות כח לסמא"ל.

חלדה, עולה קטב מרירי

חלדה במספר קטן עם המלה עולה קטב מרירי. שהפוגם בחלדה גורם שישלוט קטב מרירי בעולם.

דרסה גימטריא עוזא שר מנגד על ישראל

דרסה במספר קטן: דרס עולה י"ב, וה' של דרסה מתחלף בצ' שהיא במספר קטן ט', תן ט' על י"ב הם כ"א. גם דרסה עם ארבע אותיות של דרסה עולה כ"א. גימטריא עוזא שר מנגד על ישראל. הפוגם בדרסה נותן כח לשר זה.

הגרמה גימטריא חמור, קליפה קשה

הגרמה במספר שוה עם המלה - גימטריא חמור קליפה קשה. הפוגם בהגרמה משליטה בעולם.

עיקור עולה "עזאל"

עיקור עם המלה במספר קטן עולה עזאל.

והם חמשה מדרגות וכוחות הטומאה המנגדות לשכינה הפוגם בה' דברים נותן בהם כח חס ושלום, וגם שולטים על הנפשות המגולגלות בבהמה חיה, ועוף ומאבדים אותם.

ובספר צפנת פענח מכתיבת יד כתב:

שהיה במספר קטן עם ארבע אותיות עולה קצף.

דרסה במספר קטן עולה י"ז ועם ארבע אותיות עולה כ"א, כמספר חרון במספר קטן. עיקור במספר קטן עולה חמה.

הגרמה במספר קטן עולה אף כזה: האל"ף מתחלף בתי"ו, שתי"ו במספר קטן ד' והפא מתחלף בו, הרי עשרה, ושני אותיות של אף עצמן עולה ט', תן ט' על יו"ד הרי י"ט.

הגרמה במספר קטן עולה י"ט.

חלדה במספר קטן עולה משחית.

ראה החירוב היוצא מהפוגם בחמשה דברים אלו לעולם ולנפש המגולגלת בבהמה. שהרי המשחית שמתחלק בפגם השחית משהו ומעכב שיבא לעולם, והנפש שמגולגלת בבהמה. המשחית של הפוגם בחלדה מחליד השפע מהנפש בהרי חשך ואפלה. משחית שמתחזק מהפוגם בהגרמה, שהוא אף, מכרית השפע מן הקדושה לסטרא - אחרא. המשחית שמתחזק מהפוגם בעיקור, שהוא חמה, מעקר ותולש השפע משורשו שבקדושה. וכן עושים בנפשות המגולגלות בבהמה כמדובר.

סוד נפלא על הפסוק "מבלתי יכולת ה' להביא את העם הזה אל הארץ", גבר השוחט סמא"ל וישחטם סמא"ל במדבר

אם כן, ראה גם ראה בנזק הגורם הפוגם בענין השחיטה, וישמעו השוחטים והבודקים ויחדרו ויאחזו להם אימה ופחד ויקנו ענוה ויראת ה'. באופן שהחוטאים גורמים לתת כח לכוחות הטומאה המנגדות לשכינה.

וזהו דקאמר משה להקב"ה בפרשת שלח לך, על פסוק מבלתי יכולת וגו' אל הארץ אשר נשבע להם וישחטם במדבר ועתה יגדל נא כח ה' כאשר דברת לאמר ה' ארך אפים ורב חסד נשא עון ופשע ועון, סלח נא לעון העם הזה כגודל חסדך וכאשר נשאתה לעם הזה ממצרים ועד הנה. ונקדים לדקדק לבא לענין: מהו דנקט לשון שחיטה, וישחטם במדבר ולא קאמר וימיתם? ועוד מה מלת ועתה?.

גם להבין אומרו: כאשר דברת לאמר? ורש"י ז"ל פירש: שהדבור הוא, שה' ארך אפים לצדיקים ולרשעים.

גם להבין אומרו ה' ארך אפים? אמנם בהיות שכשישראל חוטאים מתגבר סמא"ל הרשע השוחט בסכין פגום כנודע, והמתים על ידו נקראים נבלה, כאמרם ז"ל בזוהר. לזה אמר משה רבינו עליו השלום, שהקדוש ברוך הוא מוכרח למחול להם, משום שיאמרו יושב הארץ, מבלתי יכולת ה' להביא את העם הזה אל הארץ, גבר סמא"ל וישחטם סמא"ל במדבר, ובפרט היות המדבר מקום שליטת החיצונים שימצאו מקום לסייע לדבורם: מבלתי יכולת ה' חס ושלום, שהרי כשנכנסו במדבר גבר סמא"ל וישחטם כמנהגו, ואומנתו לשחוט הבריות. ועתה יגדל נא כח ה', אין ועתה אלא תשובה, כאמרם ז"ל (בראשית רבה פרק כ"א) כלומר, על ידי תשובה שעשו ישראל, שכבר נתחרטו ממה שעשו, יגדל נא כח ה'. ואל תשיבני ריקם רבון העולמים, מהתעניות וסיגופים שעשו לקבל, משום שאתה דברת לאמר - כבר דברת לי שהתשובה היא בדברים שנאמר קחו עמכם דברים ושובו אל ה', כי הכל גילה הקב"ה למשה כנודע וזהו כאשר דברת לאמר.

ויכולים לומר שגם כוון לומר בזה, כאשר דברת לי שהתשובה בדברים, אף שעתידי נביא אחר לאמר אותה, מכל מקום גלית לי גם כן שהתשובה בדברים אלו שייכות לרשעים, דלצדיקים מה צורך מהם? אם כן, אם לא תכפר להם, נמצא שעל מגן נקראת ארך אפים ורב חסד וגו', לכן סלח נא לעון העם הזה כגודל חסדך, ומה גם שכבר נשאתה לעם הזה ממצרים ועד הנה. ואין זה אלא כי אם שנהגת עמהם במדותיך אלו, בחסד ובאריכות אפים וכו', ואם כן, גם

עתה נהוג עמיהם כן, ואל תמית אותם על חטאם, פן יאמרו מבלתי יכולת ה' חס ושלום, וגבר כח סמא"ל וישחטם כדפרישית.

הקדוש ברוך הוא יזכה אותנו לעובדו ולדבקה בו, ולהצילנו ממיתת סמא"ל השוחט בסכין פגום, ולהאריך ימינו בטוב ושנותינו בנעימים כדי לקיים כל מצות שבתורה. אמן נצח סלה ועד. (עכל"ק של השבט מוסר - עכשיו מי שיש לו נשמה יהודי האם אפשר היום לנגוע בבשר עוף ובהמה של המאכלי נבילות וטריפות ובדצי"ם העמלקים למיניהם???)

על כן חובה גדולה על כל יהודי ויהודי החרד לדבר ה' וכו', להודיע לכל אחד ואחד מישראל, שיש מכשולות גדולות שבדצי"ם מאכילים אותנו בנבילות וטריפות חלב ודם, ואם לא מודיע - דמו בראשו - כל שפיכות דמים שבישראל על ראשו ראשו!!! (שבת נד:; נה:; נו:; סוכה כט:; סנהדרין כז:; כז:; קג:; שבועות יט:; רש"י סוטה מא:; חנוך מצוה רלט, ועין עוד בשל"ה תחלת ספרו, רמב"ם פרק ו' מהלכות דעות הלכה ז, רמ"א ביורה דעה סימן שלד סעיף מח), מי שרואה עוברי עבירה ואינו מוחה עובר בשלשה לאוין. (זהר הקדוש, חלק א, דף רלט:).

א. צדיק אינו נותן שינה לעיניו. הצדיק אינו נותן שינה לעיניו ביום ובלילה עד שמוכיח הרשעים ומביאם שישבו בשובה. (זהר הקדוש, חלק א, דף כ:).

ב. ענשים ופגעים קשים ומרים למי שאינו מוחה מי שבידו להוכיח ואינו מוכיח נלקה בצרעת. (זהר הקדוש, חלק ג, דף מו:).

ג. נח היה מוחה בדור המבול לכך נקרא איש צדיק. בבראשית רבה (פרשה ל' פסוק ז'), הקב"ה העמיד את שם ועבר שיהיו מוחין ומתריין בדורם. רבה פרשת וירא (סי' נ"ב), ויקרא רבה כה, אבות דרבי נתן פרק כט, רבה איכה בפתיחה סי' כ"ב, תנחומא משפטים, שערי חיים, החיד"א בחומת אנך פרשת נח, מדרש תנחומא, חקת, תנחומא פ' תזריע, ילקוט יחזקאל קפיטל ט' סימן שמ"ט, ילקוט תהלים יב סי' תרנ"ו, ילקוט מגילה עה"פ בלילה ההוא נדדה שנת המלך, שו"ת מהר"ם שו"ק תשובה ש"ג, מכילתא ותנחומא, ועי' רלנ"ח סי' ע"ז, מע"ל דברים, שמו"ר פכ"ה מע"ל שמות.

ד. קח את כל ראשי העם והוקע אותם, בראשי העם תלה על שלא מיחו בבני אדם. (תנחומא בלק יט:).

ה. כל שבידו למחות ואינו מוחה - כל הדמים שנשפכין על ידו הם. ומי הרג אותם? פנחס, שהיה ספק בידו למחות ולא מיחה, וכל מי שסיפק בידו למחות ואינו מוחה להחזיר ישראל למוטב כל דמים שנשפכין בישראל נשפכין על ידיו. (ילקוט שופטים סח).

ו. נח קיבל שכרו על שהיה עומד ומוחה ברבים מאה ועשרים שנה. מה שכרו של נח שהי' עומד ומוחה ברבים כל אותן מאה ועשרים שנה עד שלא בא המבול, לפיכך העיד עליו התורה נח איש צדיק תמים עכ"ל (תנא דבי אליהו זוטא ע"ב).

ז. מלבד עצם חיוב המחאה הרי מי שאינו מוחה מביא תקלה לטעות שהדבר מותר כדברי המאירי וזה לשון המאירי שבת (דף כ"ט), כל ת"ח שרואה באחד שהוא עושה שלא כהוגן והוא יודע בעצמו שבידו למחות ואינו מוחה גורם תקלה לעולם. וכל שכן בדברים הקרובים לטעות שאדם נעזר (מל' עזר) אחר כן בעשייתן מצד שכבר עשהו לפניו ולא מיחו. ע"ש כל הענין.

ח. אחד מהדברים שלפי גודל החטא אין הקדוש ברוך הוא מספיק בידו לעשות תשובה הוא, מי שאפשר בידו למחות ולא מיחה כדברי הרמב"ם. זה לשון הרמב"ם בהלכות תשובה, כ"ד דברים מעכבין את התשובה, ארבע מהן עון גדול והעושה אחד מהן אין הקב"ה מספיק בידו לעשות תשובה לפי גודל חטאו, ואלו הן: (א) המחטיא את הרבים, ובכלל עון זה המעכב את הרבים מלעשות מצוה.

(ב) והמטה את חבירו מדרך טובה לרעה כגון מסית ומדיח. (ג) הרואה בנו יוצא לתרבות רעה ואינו מוחה בידו, הואיל ובנו ברשותו אילו מיחה בו היה פורש ונמצא כמחטיאו, ובכלל עון זה כל שאפשר בידו למחות באחרים בין יחיד בין רבים ולא מיחה אלא יניחם בכשלונם. (ד) והאומר אחטא ואשוב ובכלל זה האומר אחטא ויום כפורים מכפר עכ"ל. (רמב"ם הלכות תשובה פרק ד, הלכה א).

ט. אם אתה רואה בבית חבירך דבר מגונה תהא מוחה בידם. בני, הוי זהיר בבית שאתה רגיל לכנס, ותראה נוהגים בתוכה דבר מגונה - תהא מוחה בידם ואל תחניף, שהקולר תלוי בצוארך, שאפשר שאינם יודעים בגנות הדבר ולכן עושים; ואם יודעים ועושים - אל תהיה ממחזיקים. (שבר מוסר פרק ט"ז).

י. שכר מי שבידו למחות ומוחה. כל מי שיש בידו למחות ומוחה ונוקם נקמות מהרשעים בעולם הזה, הקדוש ברוך הוא כורת עמו ברית ולזרעו אחריו כמו שעשה לפנחס. (ראשית חכמה, שער הקדושה, פרק יב, בשם הר"י אבוהב זצ"ל).

יא. אפילו אם הוא מסופק אם ישמעו בקולו כשמוחה על עוברי עבירה - ג"כ נענש מטעם ערבות אם לא מיחה. בשו"ת מהרלב"ח (תשובה ע"ז) בפירוש מאמר לרבותינו ז"ל "שכל ישראל ערבים זה לזה". וז"ל: ועל ענין פירוש מה שאמרו רבותינו ז"ל שכל ישראל ערבים זה לזה כבר מהמאמר שכתבתי למעלה מבואר

האמת כי זהו דוק' במי שיש בידו למחות ואינו מוחה שכשהוא רואה לאחד עובר עבירה ויש בידו למחות ואינו מחוה הוא נענש על אותו מוחה עון, ושורת הדין כן נותנת, ולא לבד נענש מי שיכול למחות ואינו מוחה, אלא אפילו מי שיש לו ספק אם ישמעו בקולו כשמוחה בידם או לא נענש, אם אינו מוחה לראות, אם יוכל למחות. וכן אמרו ז"ל בשבת על פסוק "וממקדשי תחלו". אבל כשודאי אינו יכול למחות אינו נענש על עון אחרים, וכל שאינו נענש על הנסתרות ואף על פי שבסנהדרין פרק נגמר הדין חלקו רבותינו ז"ל בדבר הזה ויש מי שאומר שם, שאחר שעברו ישראל את הירדן נענשו על הנסתרו'. וראיתו מעכץ. נרא' שמסקנ' התלמוד שלא כדעתו אלא כסבר' החולק עליו שלא ענש על הנסתרו' לעולם. ונענשו על עכן משו' דהו' ידעי ביה אשתו ובניו כדאיתא התם. מה תאמר הרי לא ידעו בו ישראל ונענשו. נראה לי לומר שלהיות ישראל שם כלם מקובצו' והיתה השגחת אלקינו יתברך דבקה בהן לעשות עמהם ניסים שלא על דרך הטבעי היה צריך שכלם יהיו צדיקים אמנם כשחטא אפילו אחד מהם הרי הם כמו הגוף שחלה א' מאיבריו שנאמר עליו חלה פלוני: [(הערת המעתיק) וכעין זה כתב בספר שבט מוסר, עיין בפנים הספר פרק?] ואין ראוי שתהיה השגחת אלקינו יתברך דבקה עמהם. וגם זה מדרך המשפט האמיתי הוא. ומלך המשפט יזכה אותנו לראות בבנין בית קדשנו במהרה בימינו אמן. נאם הצעיר יושב ירושלים עיר הקודש תוב"ב נכאה לבב. כי יראה חרבות בית מקדשה סביב.

לוי בכמה"ר יעקב ו' חביב ז"ל.

[נב. ועיין בשו"ת בנימין זאב סימן ש"ג, שמחויב להוכיח בין שוגג ובין במזיד אפילו אם ברור לו שלא יקבלו, ואם לא הוכיח עבר על מצוה עשה של הוכיח תוכיח, ויקבל עונשו על זה, עיי"ש. וכעת בא לידי שו"ת מהר"ם שיק ועיין שם בסימן או"ח ש"ג ותראה נפלאות].

יב. כל ישראל ערבים זה לזה (שבועות לט.), שאלמלא הערבות, לא היה אדם מוחה ביד חברו על חטאיו, ולא היו נותנים לב לחקר על עושי רשעה לבערם. לכן הכניסם הקדוש ברוך הוא לערבים, כדי שיעשו גדרים וסיגים שלא יחטאו (ספר חסידים אות צ"ג).

יג. נמצא לפי כל הנ"ל שכל אחד נתפס בעון חבירו של כל איש מישראל מפני חיוב הערבות. וכל חיוב הערבות שנכנסו בזה הוא כדי שימחו ויוכיחו לכן כל שיש בידו למחות ולא מיחה נתפס בעוון ההוא שלא מיחה בו. וכן אמרו חז"ל בסנהדרין עה"פ "וכשלו איש באחיו איש בעון אחיו מלמד שכולן ערבים זה בזה, התם שהיה בידם למחות ולא מיחו. (סנהדרין כז: שבועות לט.)

יד. ולזה ראשי הגולה שהשפעתם מגיע לכל העולם נתפסים על כל העולם מפני שלפי גודל כח השפעתם במחאה כך היא בחיוב הערכות. "אמר רב פפא והני דבי ריש גלותא נתפסים על כולי עלמא. א"ר חנינא מאי דכתיב ה' במשפט יבא עם זקני עמו ושריו אם שרים חטאו זקנים מה חטאו אלא אימא על זקנים [פי' סנהדרין] שלא מיחו בשרים" (שבת נד:).

טו. גם למידים אנו מדברי חז"ל אלו שמי שיש בידו למחות ביד המנהיגים הרבנים שהם ימחו בידי עוברי עבירה ואינו מוחה בידם הוא נתפס, כמו הסנהדרין שה' יביאם במשפט על שלא מיחו בשרים, שהיה להם ההשפעה על השרים והיה להם למחות.

וכן כתב הילמע"ל (דברים כ"ט) בשם המהרי"ט עה"פ. "אתם נצבים היום כולכם וגו' לעברך בברית ה' אלקיך, ובאלתו אשר ה' אלקיך כרת עמך היום" (נצבים כט, יא). "ונאמר בלשון יחד לעברך בברית וגו', שכל יחיד ויחיד נעשה ערב על ששים רבוא, כפי שנתבאר בפרשת כי תבא, ולכן פתח בלשון רבים וסיים בלשון יחיד. ונאמר כל איש ישראל, שכל אדם ואדם מישראל שיש בידו למחות ביד הזקנים והשופטים המתנהגים בעול ואינו מוחה נתפס עליהם, כמו שאירע במעשה של אשת ר' חנינא בן תרדיון שגזרו עליה הריגה על שלא מיחתה בר' חנינא שהיה הוגה השם באותיותיו". (יוסף לקח בשם מהרי"ט, מע"ל דברים פ' כ"ט).

טז. בשבועות (דף ל"ט ע"א) וז"ל: ונקה לא ינקה, כל עבירות שבתורה נפרעין ממנו, וכאן ממנו וממשפחתו, וכל עבירות שבתורה מכל העולם לא, והכתיב "וכשלו איש באחיו" איש בעון אחיו מלמד שכל ישראל ערבים זה בזה, התם שיש בידם למחות ולא מיחו. עכ"ל הגמ'.

יז. וכן פסק הרמב"ם ז"ל "וכל שאפשר בידו למחות ואינו מוחה הוא נתפס בעון אלו". וזה לשון הרמב"ם (פ"ו מה' דעות ה' ז') "וכל שאפשר בידו למחות ואינו מוחה הוא נתפס בעון אלו, כיון שאפשר לו למחות בהם" עכ"ל.

יח. החיוב במחאה ותוכחה להלכה ובאחרונים: ברמ"א יו"ד ס"ס של"ד נפסק להלכה שחייב אדם למחות בעוברי עבירה וכל מי שאינו מוחה ובידו למחות נתפס באותו עון ע"ש. ועי' בתשו' מהר"ם שיק או"ח סי' ש"ג שמברר דיני מצות תוכחה באר היטב, ושם בד"ה ויותר, אחר שחילק בין החיוב מצד מ"ע של תוכחה, ובין החיוב מכח הערכות, וז"ל: "ולזאת הרשות והחיות ניתן להוכיח ברוב כח ועזו בעוברי עבירה להסיר ההיזק מרבים וכו' והחיוב לסלק הנזק בכל אופן שאפשר, ומי יעיז פניו לומר שהחיוב עלינו לשתוק, ולהיות

כאיש נדהם וכאלם לא יפתח פיו, בראותינו סכנה לנפשינו וכו' ולזאת החיוב עלינו למחות בעוברי עבירה בכל אופן שאפשר" עכ"ל.

יט. על ידי הערכות מקיים כל אחד מישראל כל התרי"ג מצוות וזה בעצם ההוכחה על זה שנתחייבו בערכות על העובר על התורה. וזהו מה שפירש בעל הפני יצחק בפ' נצבים עה"פ הנסתרות. "הנסתרות לה' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דרי התורה הזאת" (נצבים פ' כ"ט כ"ח) ובילקוט מעם לועז וז"ל: "שכבר נתבאר בהקדמה לבאור ספר דברים שכל אחד מישראל יכול לקיים כל התרי"ג מצות, אע"פ שיש מצות השייכות רק בכהנים או בלויים, אבל כיון שכל ישראל הם נשמה אחת ורק הגופות מחולקים, הרי כשמצטרפים כל ישראל שהם ערבים זה לזה נמצא ביד כל אחד ואחד מישראל תרי"ג מצות. וזהו שאומר כאן הכתוב הנסתרות, מה שאדם עובר בסתר, לה' אלקינו, הקב"ה נפרע ממנו (כי אין ערכות על דברים שבסתר). והנגלות, מה שנעשה בגלוי שייך לנו ולבנינו, שהרי כל ישראל ערבים זה בזה, שמא תאמר איך טוביה חוטא ויוחנא משתלמא, התשובה לעשות את כל דברי התורה הזאת, שיש בתורה תרי"ג מצות, ואם לא נהיה ערבים זה בזה איך יצויר שכל אחד מישראל יקיים כל המצות, וכשם שהקיום נחשב רק בהצטרפות כל ישראל, כך העונש אם רואה חבירו עובר חייב להוכיחו ואם לא נענש על ידו" (פני יצחק, מע"ל דברים תשס"ד).

כ. נענשים על זה שאין מוחים לכבוד ה' ותורתו, מפני שהרי במציאות על כבודו הפרטי כל אחד מוחה, ונוצרת טענה על כבודי לא מחיתם ועל כבוד בשם ודם מחיתם בילקוט שמואל קפיטל ו' סי' ק"ג בשם תנא דבי אליהו וז"ל על הכל הקב"ה פורע מדה כנגד מדה לפי שהיו בני עלי מקולקלים במעשיהם יצאו למלחמה ונהרגו מישראל ארבעת אלפים, אמרו ישראל למה נגפנו ה', אמר הקב"ה כשהיו מכעיסים לפני בעזרת ישראל ובעזרת הנשים לא אמרתם כך, שלחו והביאו ארון הברית והריעו תרועה גדולה שאין בה ממש, על אותה שעה אמר נתנה עלי בקולה על כן שנאתיה, מיד נהרגו שלשים אלף ונשבה ארון הברית עכ"ל.

כא. "לעברך בברית ה' אלקיך. ובאלתו אשר ה' אלקיך כרת עמך היום" (נצבים כט, יא). ונאמר בלשון יחיד לעברך בברית וגו', (יוסף לקח בשם מהרי"ט) שכל יחיד ויחיד נעשה ערב על ששים רבוא, כפי שנתבאר בפרשת כי תבא, ולכן פתח בלשון רבים וסיים בלשון יחיד. ונאמר "כל איש ישראל", שכל אדם ואדם מישראל שיש בידו למחות ביד הזקנים והשופטים המתנהגים בעול ואינו מוחה נתפס עליהם, כמו שאירע במעשה של אשת ר' חנינא בן תרדיון שגזרו עליה

הריגה על שלא מיחתה בר' חנינא שהיה הוגה השם באותיותיו. וזה שנאמר "וגרך אשר בשעריך", הוי"ו בא להפסיק, ללמדנו שאין אנו ערבים לגרים ואינם ערבים לכם. ויש אומרים (נח רש"י נדה פ"ב) שאנו ערבים על הגרים כי יש בידנו למחות בידם, אבל הם לא ערבים לנו, ולכן נאמר לעברך בברית וגו' בלשון יחיד, שרק אתה ערב לו, אבל הוא אינו ערב עליך (רא"ש ברכות). ואע"פ שהנשים אינן בכלל ערבות (יוסף לקח) זה דוקא במצות עשה, אבל לא במצות לא תעשה, ומשום כן נענשה אשת ר' חנינא בן תרדיון. וזהו שנזכר כאן נשיכם, שגם הם בכלל ערבות דוקא לעברך בברית ה', במצות שהנשים מצוות היינו ל"ת, ואם אינן מקיימות עוברות על האזהרה, ולא במצוות עשה שאינן מצוות. (מע"ל נצבים פ' כ"ט).

כב. בנינו ערבים - כשאין ללוה לשלם מי נתפס? הערב! בילקוט שיר השירים (על הפסוק משכני אחריך נרוצה) וז"ל: ר' מאיר אומר בשעה שעמדו ישראל על הר סיני אמר להם הקב"ה הביאו לכם ערבים שאתם שומרים את התורה ואני נותנה לכם, א"ל אבותינו ערבין אותנו, אמר להם יש לי עליהם, אברהם על מה שאמר במה אדע, יצחק על שאהב את עשו, יעקב על שאמר נסתרה דרכי מה', א"ל בנינו ערבין אותנו, א"ל הם ערבים טובים, שנאמר מפי עוללים ויונקים יסדת עוז ואין עוז אלא תורה שנאמר ד' עוז לעמו יתן, בזמן שהלוה נתפס ואין לו מה לשלם מי נתפס לא הערב, הוי ותשכח תורת אלקיך אשכח בניך גם אני עכ"ל.

כג. בדור המבול היו הרבה צדיקים כמו נח ונמחו במבול מפני שלא הוכיחו ערבות עד מתן תורה כל מי שחטא היה הדור משלם ודור המבול הרבה כשרים היו כמו נח ונמחו עם דור המבול, ופי' הרב ברכת אברהם דלקו מטעם ערבות שהיה דבר קצוב ז' מצות אך ממ"ת עד ערבות מואב כל מי שחטא הקב"ה פורע ממנו שלא היה ערבות כיון שלא היה קצוב כמ"ש הרמב"ם אך בערבות מואב כבר ידעו כל המצות והיה קצוב ע"ש באורך. (עין זוהר שם)

כד. מה שכתוב בתנחומא ראה, דהרבה כשרים היו בדור כמו נח ונמחו עם הדור, הטעם שנמחו אותם הכשרים משום שלא מיחו, מה שאין כן נח שמחה בהם כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בבראשית-רבה על הכתוב שנאו בשער מוכיח. (חיד"א בחומת אנך פרשת נח)

כה. גם הנשים הן בכלל חיוב הערבות על מה שהן נצטוו, נענשין אם לא מיחו בבעליהן, כמו שנענשה אשת רבי חנינא בן תרדיון, וגם בניו הקטנים נתפסים בעון אבותם רח"ל.

כו. הרמב"ם בה' עכו"ם (פ"ד ה"ו) האריך איך דנין עיר הנדחת וכתב וז"ל: ומכין את כל נפש אדם אשר בה לפי חרב טף ונשים אם הודחה כולה, ואם נמצאו העובדים רובה מכים את כל הטף ונשים של עובדים לפי חרב עכ"ל.

כז. האשה שיש בידה למחות ואינה מוחה נענשת בעוון זה: בחז"ל בגמ' במס' ע"ז (דף י"ז ע"ב) וז"ל: אתיוהו לר' חנינא בן תרדיון אמרו ליה אמאי קא עסקת באורייתא, אמר להו כאשר ציוני ד' אלהי, מיד גזרו עליו לשריפה, ועל אשתו להריגה, ועל בתו לישב בקובה של זונות, עליו לשריפה שהיה הוגה את השם באותיותיו, והיכא עביד הכי והתנן אלו שאין להם חלק לעוה"ב האומר אין תורה מן השמים ואין תחיית המתים מן התורה, אבא שאול אומר אף ההוגה את השם באותיותיו, להתלמד עביד, כדתניא לא תלמד לעשות אבל אתה למד להבין ולהורות, אלא מ"ט איעניש משום הוגה את השם בפרהסיא, ועל אשתו להריגה דלא מיחתה ביה, מכאן אמרו "כל מי שיש בידו למחות ואינו מוחה נענש עליו" עכ"ל.

כח. בנים קטנים נענשים עבור עוונות אבותיהם רח"ל (בילקוט פ' כי תשא סימן שצ"ח).

כט. תחת עבירה שעבר נוטל הקב"ה אחד מבניו רח"ל במדרש שוחר טוב (ק' ס"ב לך ד' חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו) וז"ל: היאך אדם בחר דולק בעבירה וראוי למות, מה הקב"ה עושה, תולה עד שישא אשה ויוליד בנים, והקב"ה נוטל אחד מבניו תחת עבירה שעבר, ונמצא הקב"ה גובה את שלו משל עצמו, יש לך חסד גדול מזה, הוי לך ד' חסד עכ"ל. (ואי"ה להלן יבואר אם הב"ד עונשים למעלה או בב"ד של מטה).

ל. הקטן נענש בעוון אביו בילקוט רות (עה"פ וימותו גם שניהם) וז"ל: ללמדך שעין הרע מכה בכנים, אמר ר' חייא בר אבא עד שלש עשרה שנה הבן לוקה בעון האב, מכאן ואילך איש בעונו ימות עכ"ל: [עכשיו תבינו למה יש בשתי כיתות בבית שמש יותר מעשר ילדים עם מחלת סרטן רח"ל].

לא. גם הטף הנשים והגרים נענשין כשהזולת חוטא במדרש תנחומא (פ' נצבים) על הפסוק "אתם נצבים היום כלכם לפני ד' אלקיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם כל איש ישראל טפכם נשיכם וגרך אשר בקרב מחניך" וז"ל: כולכם ערבים זה בזה, אפילו צדיק אחד ביניכם כולכם עומדים בזכותו, ולא אתם בלבד אלא אפילו צדיק אחד ביניכם כל העולם כלו בזכותו עומד, שנאמר "וצדיק יסוד עולם", וכשאחד מכם חטא כל הדור לוקה, וכן אתה מוצא בעכן הלא עכן בן זרח מעל בחרם וגו' (חטא ישראל וגם עברו את ברית), מדת פורענות

מועטת והדור נתפס בה, מדה טובה מרובה עאכו"כ, לכך נאמר כל איש ישראל, ולא גדולים שבכם בלבד אלא אפילו טפכם נשיכם וגרך, עכ"ל.

לב. גדולים לוקין על ידי הקטנים במס' שמחות (פ"א).

לג. בודאי אם הגדולים ישמעו לקטנים יהיה הדור מאושר והאבות ירוו נחת רב מבניהם ויגיעו לדרגה יותר גבוהה מהם כשאיפתם וחפץ לבם, כי בכל אדם מתקנא חוץ מבנו. והשי"ת יערה רוח טהרה ממרום לעבדו באמת.

לד. לא רק המנהיגים יענשו בחומרא כזו, אלא כל בן תורה. החפץ חיים זצ"ל כותב שבימים אלו שכל אחד שמופלג בתורה, ויש בידו להוכיח ולומר מוסר חייב להוכיח ולומר מוסר אפילו אם אינו גאון גדול, על כן חייב כל תלמיד חכם לזרז עצמו ולזכור כי עתיד ליתן את הדין על כך. (בית ישראל סימן פ"ח) עוד כותב הח"ח (בספרו דבר בעתו פ"ב) איך ידע האדם אם הוא עובד ה' אמיתי או שחושב רק על עצמו על מנת לקבל שכר? אם הוא עובד ה' אמיתי, הינו משתוקק שכולם יעבדו את ה', וכשרואה שאחד נכשל, לבו דואג ומצטער על כך, ולא רק שדואג ע"ע שהוא לא ילך לגיהנם ויותר מזה זה אינו ענינו ולא מעניין אותו.

לה. ידוע שכל יהודי בשעת קבלת התורה קבל התורה לא בשבילו בלבד אלא גם לחזק וללמד התורה לאחרים. לכן אפי' המחיר והמדקדק הגדול ביותר ששומר עצמו מכל איסור הקטן ביותר לעתיד לבא ידונוהו על שעבר על אכילת חזיר וטריפות, ויתמה מאד היכן ומתי עבר זאת העבירה אותו מחמיר ומדקדק גדול הזה? ויענו ויאמרו לו האם אינך יודע שיש דין ערבות שכל אחד צריך להיות ערב לחבירו ובאותו מקום ואותו זמן עבר פלוני אלמוני על איסור זה ולא מיחת בידו ועמדת מן הצד ללא אומר וללא דברים לכן הנך מתחייב על איסורו של ההוא, עד כאן תמצית דבריו.

לו. דוגמא קטנה אנו יכולים לתת לזה, האם כבר שמעתם שאדם שקרוביו נספו בעוה"ר באוישוויץ, יתנחם בה בהפטירו שעוד שש מיליון יהודים נוספו בשואה, או בתאונת איירון ינחם עצמו שעוד הרבה אנשים ניזוקו, כן הוא הדבר בעינינו שלא תתנחם בזה שסוף סוף אין אתה היחידי הנוהג כך וכולם נוהגים כן, כי כל אחד יקבל עונשו על זה, וגם זה יהיה מספיק רע ומר.

לז. עוד כתב הח"ח (בחומת הדת מאמר ג'), שאדם לא יחשוב בלבו שיוכל לענות ולתרץ עמצו לפני השי"ת שלא יכול למחות ולהפריע ביד עוברי העבירה כי ידוע כבר מברכה פוסקים ומאמרי חז"ל שדברים רוחניים צריכים להיות חשובים אצל כ"א ואחד לא פחות מדברים הפרטיים שמפריעים לו,

וכאשר בעניניו הפרטיים יש לו הפרעות ואינו הולך הכל כשורה הוא משתדל בכל הפעולות וההשתדלויות ומחפש כל מיני עצות ותחבולות איך לתקן ולסדר הכל על הצד הטוב ביותר שיצליח ואינו מתייאש ואינו נעשה עייף מדברים שצריכים לעשותם בעמל ויגיעה ומטכס עצות ופעולות איך להצליח.

לח. הוא הדין בעניני יהדות אם רצונו של השי"ת הי' חשוב אצלו כעניניו הפרטיים כב היה מחפש עצות על כך והשי"ת בודאי יהי' בעזרו, אבל בעוה"ר אין אנו נוהגים כן בעניני יהדות רק מיד כשרק נדמה שאין עצה מתייאשים מיד, ואפילו שפוטרים עצמם בכך בעה"ז אבל בשמים לא נפטור עצמינו בזה, (עכ"ד הח"ח). ועוד כתב (שם) שלא רק שיש עבירה ע"ז שלא מיחה בחבירו מפני שפגם חבירו זה פוגם גם בנשמתו, אלא עוד מצפה לו עונש לעתיד בזמן שחבירו ימות בעונו, מידו דמו ידרש, ע"כ. בספר תנא דבי אליהו מובא ש80,000 איש שנהרגו בגבעת בנימין מדוע נהרגו מכיון שסנהדרין הגדולה שהם היו התלמידי חכמים והצדיקים בדור ההוא היו צריכים לסובב כל יום בעיר ומקום אחר ללמוד טיף מוסר ליהודים הגרים בכל מהקומות ולהדריכם בדרך ה' בה ילכו ומשלא עשדו זאת ע"כ נענשו ונהרגו ה 80,000 בגבעת בנימין עכ"ל.

לט. מי שלא מיחה בעובר עבירה אע"ג ששב הרשע לבסוף מרשעו אעפ"כ הערב נענש על שלא הוכיח בזמנו, ודוקא ששב הרשע מיראה (כמו שכן בימינו) אבל השב מאהבה גם להערב שלא מיחה נמחל (מערכי לב דרוש ע' דף קנ"ז, וס' יד ימין ח"ב דף יג) ויש שכתבו בסתם דאינו נמחל לו (יערות דבש דף ע"ב).

מ. כל מי שאפשר למחות באנשי ביתו ולא מיחה נתפס על אנשי ביתו, באנשי עירו נתפס על אנשי עירו, בכל העולם כולו נתפס על כל העולם (שבת נד:).

ובזכות זה נזכה להנצל ממלחמת גוג ומגוג, ולאכול מן הזבחים בבנין בית המקדש בב"א.

